

stoup do vyšších požitků a stanoví v § 12, že presenční služba vojenská započítává se jen potud, pokud nebyla z trestu prodloužena.

Uvedené normy pojednávají tedy dle svého výslovného znění toliko o započtení služební doby pro z a ř a z e n í a p o s t ů p. Otázkou započtení služební doby pro p e n s i nezabývají se vůbec. To ostatně odpovídá i účelu a úmyslu, který předpisy tyto sledují, totiž vyrovnati nesrovnalosti, jež zejména pro starší zaměstnance vznikly z toho, že značnou část své dosavadní služební doby absolvovali za postupových poměrů mnohem nepříznivějších, než jejich mladší kolegové, kteří hned od počátku své služební doby nebo v jejich počátcích stali se účastnými pozdějších výhodnějších předpisů o časovém postupu, zejména služební pragmatiky z r. 1914, zák. č. 541/1919, pokud se týče zák. č. 25/1920. Neposkytuje tedy ani doslov zák., ani jeho účel opory pro závěr, že služební doba, vypočtená dle jeho ustanovení, má tvořiti základ pro vyměření pense vůbec a jest tím méně považovati za odůvodněný nárok na takové započtení vojenské služby presenční, nýbrž nutno míti za to, že v tom ohledu zůstaly dosavadní předpisy nedotčeny. Ty měl patrně na mysli i žal. úřad, odůvodňuje zamítavé stanovisko, zaujaté k žádání st-lovu poukazem k tomu, že jeho presenční služba vojenská nepředcházela bezprostředně jeho službu župní. To však stížnost nepopírá, nýbrž hájí právní stanovisko, že nárok jí uplatňovaný byl založen jedině dekretem o propočtení služebních let. Postrádá-li však tento názor, jak vyloženo, jak právní opory zákona, tak i podkladu ve správních spisech a neuplatňuje-li stížnost proti nař. rozhodnutí výtek dalších, nutno ji zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3441.

Učitelstvo: * Učitelky na odborných školách pro ženská povolání (zák. ze 17. února 1922 č. 75 Sb.), vzdají-li se služby při svém provdání, nemají nároku na odbytné.

(Nález ze dne 4. dubna 1924 č. 5529).

V ě c: Marie Š. v B. proti ministerstvu školství a nár. osvěty (soudce Dr. Kar. Krautschik) o odbytné.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-čka, která byla dekretem žal. úřadu z 12. prosince 1921 jmenována učitelkou X. hodn. tř. ad personam ve stavu učitelstva státních škol průmyslových a odborných a přikázána službou české škole rodinné v Z., provdala se dne 9. září 1922.

Její prohlášení, podané dne 11. ledna 1923, že vzdává se služby, spolu se žádostí za přiznání odbytného vyřídil žal. úřad nař. rozhodnutím v ten rozum, že žádosti st-ččině za propuštění ze státní služby se vyhovuje a její požitky se zastavují, kdežto žádosti za odbytné že vyhověti nelze, ježto není zákonem odůvodněna. — — —

Stížnost shledal nss bezdůvodnou.

Odůvodnění nař. nálezu, jež neuvádějí nijaké zvláštní konkrétní okolnosti, pro které se právě st-čce odbytné odpírá, odvolává se zcela všeobecně na to, že žádost za odbytné »není zák. odůvodněna«, poukazuje

zřejmě k tomu, že úřad nárok na odbytné se zřetelem k stavu zák. za k a ž d ý c h okolností pokládá za vyloučený pro státní učitelky kategorie st-lčiny.

Organisaci odborných škol pro ženské povolání a právní poměry učitelstva těchto škol upravuje zák. ze 17. února 1922 č. 75 Sb., jehož § 5 stanoví, že učitelstvo státních odborných škol pro ženské povolání (rodinných a živnostenských) je na roveň postaveno s učitelstvem ostatních státních škol odborných a že platí pro jeho požitky a právní poměry předpisy říšských zákonů z 19. září 1898 č. 175 ř. z., z 24. února 1907 č. 55 ř. z. i z 28. července 1917 č. 319 ř. z. a zák. Čsl. republiky ze 7. října 1919 č. 541 Sb. Ani v zák. č. 75/1922, ani v žádném z dovolávaných jím a tuto uvedených zák. není přiznáván učitelce na státní odborné škole pro ženská povolání, jakou byla st-lka, nárok na odbytné, vzdala-li se při svém provdání služby, zejména není podobné ustanovení obsaženo v zák. 541/1919, jenž n á s l e d o v a l po zákoně, přiznavším takový nárok učitelkám národních škol, a jehož čl. VII. zabývá se speciálně úpravou požitků učitelstva i na státních školách odborných. Ale zák. 75/1922 resp. zák. 541/1919 také ani neodkazují na starší původem předpis o odbytném učitelce škol národních. Ze zákona 75/1922 přímo tedy st-lce tvrzený jí nárok na odbytné příslušetí nemůže, a st-lka tohoto nároku ani sama z tohoto zák. neodvozuje. Tvrdí však, že nárok jí přísluší podle předpisu § 3 zák. z 24. července 1919, č. 455 Sb., jehož prý na ni jako učitelku státní odborné školy sluší použití obdobně.

Nss nemohl v tom stížnosti dáti za pravdu. Zák. z 28. července 1917 č. 319 ř. z. platný podle § 5 zák. č. 75/1922 pro učitelstvo odborných škol pro ženská vzdělání, v § 94, odst. 1 stanoví, že učitelská osoba, která ze služebního poměru vystoupila, ztrácí všechna z poměru toho vyplývající oprávnění, práva a nároky, tedy ovšem i nárok na služební požitky jakéhokoli druhu.

Tento předpis jest zcela všeobecný, nerozeznává, z jakého důvodu k vystoupení ze služby došlo, a nestanoví zejména výjimky pro učitelky, které se vzdaly služby při provdání. Také pro tento případ jest uvedeným předpisem jakýkoli nárok, tedy i nárok na odbytné vyloučen. Jestliže však normy, které ex professo regulují služební poměr učitelstva státních odborných škol pro ženská povolání, obsahují výslovný předpis, podle něhož učitelkám kategorie st-lčiny nepřisluší nárok na odbytné, ani když jejich vystoupení ze služby se stalo následkem provdání, pak nelze mluvit o tom, že by po této stránce byla v zákonodárství nějaká mezera, již by bylo třeba vyplňovati analogií po rozumu § 7 o. z. o., a není již proto přípustno, jak stížnost činí, dovolávati se j i n é h o předpisu, kterýž učitelkám jiného druhu za obdobných okolností nárok na odbytné přiznává.

Ježto tedy st-lce uplatňovaný nárok nepřisluší, slušelo stížnost zamítnouti.

Č. 3442.

P o z e m k o v á r e f o r m a: * Námitka proti výpovědi z hospodaření na zabraném majetku z důvodu, že není dosud určena přejímací cena zabraného majetku, jest v řízení před nss-em dle § 3 lit. a) zák. o ss nepřipustná.

(Nález ze dne 4. dubna 1924 č. 5654.)